

JOŽEF	VAJDETIČ	051 268 259	341	joze.vajdo@gmail.com	54
-------	----------	-------------	-----	----------------------	----

SPOMINI X. DEL

Ponedeljek, 1. maj 1978

Praznik dela in kdo je dežurni bataljona – vodnik Vajdetič. Ne vem kakšno srečo imam, da me vedno „zakači“ straža za Novo leto, dežurni za praznike, delovne akcije v prostih dneh itd...

Veliko pitomcev je v mestu, ne vem kam so se poskrili civili. Pri sebi imam majhno beležko in vsako uro pridobivam nihanje številčnega stanja po četah. Pri obhodu vojašnice sem naletel na komandanta 1. bataljona, ki je vršil nekakšno kontrolo. Zdrdral sem mu najnovejše številčno stanje in oceno splošnega stanja v vojašnici. Na moje veliko presenečenje je bil zelo zadovoljen s poročilom. To je bil tako imenovani kapetan »Šilver« - zaradi svoje strogosti.

Sreda, 3. maj 1978

Izvajale so se priprave za logorovanje na Avtovcu. S pitomci smo izvedli „smotro“. Tudi vodniki smo imeli nahrbtnike spakirane, vendar naših ni nihče gledal, ker so oficirji dobro vedeli, da vodniki, katerim so podpisali karakteristiko, gremo že tretjič na teren. Skupaj bom v svojem vojaškem roku preživel 54 dni na Avtovcu.

Četrtek, 4. maj 1978

Zjutraj po zajtrku so potekale priprave za odhod. Prvi bataljon (57. klasa) se je vrnil iz 1. majskega dopusta. Vodnik Vučković mi je prinesel 500 din, ki so mi poslali starši. Potek selitve na Avtovac je bil že znan. V prvi rundi sta šli 1. in 2. četa, okrog poldneva pa še 3. in 4. četa. Namestitev kot smo jo imeli septembra mi. Moje mesto je bilo zopet čisto zadaj ob zidu. Naša četa je bila nameščena na podstrešju bivše konjušnice, tretja pa v pritličju. Prostor naše namestitve je deloval, kot kakšna planinska kočica. Lesen pod in strešna konstrukcija, nič boljšega.

Petek, 5. maj 1978

Začelo se je zares. Sedaj bo potrebno pokazati vso pridobljeno znanje in se še česa naučiti. S skupino pitomcev, ki sem si jih izbral, smo bili določeni za markirante. Na Pusto polje nas je odpeljal kamion, vod je prišel za nami peš. Do dvanajstih so se odvijale oddelčne vaje napad in obramba. Tudi v kasarno sem se peljal s kamionom. Že prvi dan so nekateri naši pitomci pričeli jamrati, kako je težko na logorju. Kaj šele jih čaka. Popoldan sem bil dežurni v četi do polnoči. Zamenjal me je naš pitomac Vuga.

Sobota, 6. maj 1978

Zjutraj sem bil pokonci že ob pol petih in nadaljeval z dežurstvom. Vod je zopet odšel na 5 km oddaljeno Pusto polje. S četnim starešinom Husićem, ter vodnikoma Habjanom in Tavčarjem smo se dolgočasili v velikem šotoru, ki je bil skupni prostor za ves bataljon. Na šotoru sem opazil poškodbe od vetra in zvito konstrukcijo na posameznih mestih, zato smo z Vodnikom Rajičem in Habjanom zadevo popravili kolikor se je dalo. Ob dvanajsti sem predal dolžnost in se umaknil za vogal v kantino. To je bilo na logorju naše zelo iskano pribežališče. Popoldan bil z vodom v šotoru na učnih urah. Pitomci se vlečejo kot megla. Rajši bi bili v prostorih čete in od napornega dne zaspali kot polhi, vendar razpored dela tega ne dopušča.

Nedelja, 7. maj 1978

Dan deževen in zelo pust. Ob šestih zjutraj smo vzeli pot pod noge in odrinili po ravni asfaltni cesti do Pustega polja. Vse naokrog je delno zalito z vodo. Na Lebršniku in Garevskih straneh leži še sneg. Ob osmih je pričelo deževati. Cel dopoldan nam je voda cmokala pod nogami in bili smo dobro premočeni. Po porciji pasulja se je prilegel počitek v mojem kotičku. Pitomci so še kako zadovoljni, da so ure učenja v našem podstrešju, ker so na suhem in varni pred vetrom in tudi mrazom. Tega našega „apartmaja“ ne bi menjali za nič na svetu.

Ponedeljek, 8. maj 1978

Zopet enaka pot na Pusto polje kot včeraj. Oblaki so spojeni z zemljo. Valijo se od jugozahoda na severovzhod polni vode, ki jo bodo še danes stresli nas, ki se še od včeraj nismo dobro posušili. Na škornjih imamo blata, kot da smo orali njive in vlaga leze v kosti. Na Pustem polju nas je stvarno ujel dež. Poslušam melodijo bobnanja po šotorskem krilu, ki postaja vse težje od mokrote. Tukaj so izdelani betonski zaklonilniki in prometnice za izvajanje obrambe. Pred najhujšim nalivom smo se poskrili v zaklonišča, ki so nas obvarovala pred dežjem. Ne vem kje so pitomci staknili nekaj lesa in zakurili ogenj, da nas je dim pregnal na plan. Dobro, da je bila ura za povratek v logor in zopet smo capljali po dežju. Popoldan učne ure v naših prostorih.

Torek, 9. maj 1978

Vod za vodom se spuščamo skozi glavni vhod in odidemo na Pusto polje. Danes smo preživeli cel dan na poligonu. Kosilo so pripeljali za nami in dobili smo celo 2 dcl belega vina, ker je danes Dan zmage. Popoldan smo nadaljevali z vajami, kjer sem bil sodnik. Proti večeru smo se zgrnili na cesto iz vseh koncev Pustega polja in odšli v logor.

Sreda, 10. maj 1978

Zopet ta prekleti dež, ki nam para živce in moči obleko. Dobro je to, da danes dopoldan ne gremo na teren. Popoldan smo imeli vajo iz T.O. Za to vajo so pitomci pisali neke naloge, jaz sem se pa dolgočasil na svojem ležišču. Nekateri pitomci ne morejo biti tiho in kar naprej motijo delo. Vedno in vedno jih je potrebno opominjati, vendar ne zaleže prav veliko.

Četrtek, 11. maj 1978

Dopoldan smo izvajali vajo „Preiskovanje in čiščenje terena“. Vreme je deževno in Gatačko polje je polno vode. Cel dopoldan nas je močil dež. V logor smo se vračali po najkrajši možni poti, vendar smo naleteli na poplavljenе predele in nekje vodo gazili do gležnjev, ker je bilo za obhod predaleč. Popoldan sem bil doma v logoru. Naši pitomci so imeli Č.K. Nisem bil dolgo prost, ker sem moral v patroljo v Avtovac. Tudi to je boljše kot biti v logoru ali na terenu.

Petek, 12. maj 1978

Dežuje kar naprej, pa še Ledeni možje so po koledarju. Dopoldan so bile učne ure v našem prostoru. Popoldan sem bil pomočnik dežurnega logorja. Naši pitomci so odšli na nočno vajo izza Gackega . Tema vaje je bila „Napad iz zasede na kolono.“ Počival sem samo eno uro. Noč je bila jasna in hladna. Trava je pomrznila.

Sobota, 13. maj 1978

Daniti se je pričelo ob štirih. Oblačno je bilo še bolj kot včeraj. Dopoldan sem imel prosto. Do enajstih sem spal na svojem ležišču in od enajstih do kosila pri straži. Zunaj je deževalo. Od tega silnega dežja in mokrih nog me je ujel prehlad, kajti pričelo me je tresti po telesu. Samo še to mi manjka. Naši so si omislili „drugarsko večer“, vendar nisem mogel iti nikamor, kakor pod odeje in počitek do petih zjutraj. Vodnik Hari je bil dežurni čete, pozabil na mene in mi zapravlil večerjo.

Nedelja, 14. maj 1978

Zjutraj je bilo zelo mrzlo. Takoj po zajtrku sem šel zopet na toplo do devetih, ko smo odšli na kopanje v Bilečo. Jaz sem se peljal z avtobusom, pitomci pa s kamioni. Bileća je živo nasprotje Avtovcu. Tukaj je lepo vse zeleno, sončno in toplo. Mlajša 57. klasa je prišla desetarske čine. To pomeni v vojaškem žargonu da je „pocrvenila.“ Vodnik Ostojić iz naše čete gre jutri domov, ker ni koristil rednega dopusta. Po povratku na Avtovac je bilo po kosilu čiščenje orožja in sestanek KPJ. Zvečer sem poslušal na radiu oddajo „V nedeljo zvečer«, ki jo je vodil Marjan Kralj.

Ponedeljek, 15. maj 1978

Zjutraj nas je pozdravil lep in sončen dan. Bil je že skrajni čas, da se pokaže sonce sicer bi od vlage zaplesnili. Dopoldan je bil sanitetni pregled in učne ure, ki so se izvajale v naši stari terenski učilnici „kod bandere“. Sonce je pritisnilo in nas dobro grelo. Se bomo vsaj dobro osušili. Popoldan so se nadaljevale učne ure.

Torek, 16. maj 1978

Vreme še kar dobro. Dopoldan smo še pred odhodom za Bilečo brusili pete na maršu čez Gacko in nazaj, kot da se nismo dosti nahodili vsak dan do Pustega polja. Popoldan odmor in posedanje v kantini ter večerja in zadnje spanje na Avtovcu.

Sreda, 17. maj 1978

Vreme sončno in lepo. Zjutraj premik iz logora, ker se je pričelo premično logorovanje. Vrgel sem še zadnji pogled na Gacko in Garevske strane ter Gatačko polje. Dopoldan je bilo dolgočasje. Sonce dobro greje. Popoldan sem šel v izvidnico do borovega gozdička in izbral prostor za šotorišče, ker bo to prva noč na prostem. V tem gozdičku smo tudi mi prenočevali lansko leto v septembru.

Četrtek, 18. maj 1978

Ponoči je eno uro deževalo. Zjutraj gremo naprej in to v napad. Moja vloga je bila, da sem bil v bližini komandirja čete z radijsko napravo in dolgo „štap“ anteno, ki se je pozibavala kot kakšna ribiška palica.

Dostopno na Wikipedija dne 7. marec 2021

Radijska naprava RUP 12 je bila izdelana leta 1966 v tovarni Rudi Čajevec iz Banja Luke. Frekvenčni obseg je bil od 30 MHz do 69,95 MHz s frekvenčno modulacijo na 800 kanalih. To je bila osnovna radio naprava komandirja čete. Teža 12 kg, kot PM M 53. Še kar dobro sem jo dopoldan odnesel do konca vaje. Naši pitomci so bili kar mokri in umazani, saj je teren še vedno razmočen od zadnjega dežja, pa še ponoči je padalo. Vaja se je izvajala na temo "Pehotna četa v napadu". Navadno se naša četa bojuje z drugo četo. Tretja četa pa s prvo. Med vajo sem prišel do zaselka z nekaj hišami in pri eni od hiš dobil požirek konjaka za okrepčilo. Ljudje v teh pustih krajih zelo radi vidijo vojsko. Po izvedeni analizi vaje smo izvedli marš do Korit.

Vodniki smo si izbrali dobro mesto za šotor. Naši so popoldan odšli na vajo, jaz sem bil določen za inštruktorja za postavljanje šotorov. Po večerji je bil počitek. Počitek je bil bolj slab, ker nas je zeblo in še se je našlo kaj, da te je žulilo v rebra. Noč je bila jasna in hladna.

Petek, 19. maj 1978

Dan oblačen in diši po dežju. Iz svojih šotorov smo se skobacali bolj ali manj leseni, ker smo bili delno prezeblji in otrplih udov. Naš komandir čete me je poiskal in mi pokazal na oddaljenosti enega kilometra večjo stavbo in dejal: „Vidiš onu zgradbo? Tamo je komandant bataljona. Javi se kod njega jer te treba za neke zadatke.“ Našemu vodniku sem povedal naj me ne išče, ker grem na dolžnost do komandanta bataljona. Vod naj prevzame on in si določi pomočnike iz vrst pitomcev. Prepričan sem bil, da opravim neko nalogo in se vrnem v enoto.

Tista stavba je bila osnovna šola. Javil sem se komandantu bataljona kapetanu I. klase Koprivici Kostadinu. Resnično me je bil vesel, nato me je seznanil z nalogo. Moja naloga je bila komandir zavarovanja poveljniškega mesta. Iz MNČ je bilo moštvo in komandir za izvajanje straže. Jaz sem jim bil predpostavljeni, in sem skrbel, da službo izvajajo po P.S. V prostorih šole sem dobil celo majhno prijetno sobico s terensko posteljo. Okrog šole je bilo kamnito obzidje izza katerega je potekala slabša makadamska cesta. Na dvorišču je rasel velik in košat hrast, ki je nudil dobro senco.

Pod hrastom je bila miza in dve klopi. To delo je neprimerno boljše, kot se ganjati s taktičnimi postopki po tisti šikari in kamenju. Po kakšnem ključu sem bil od 32 vodnikov v bataljonu izbran ravno jaz, mi ni bilo jasno. Straža se je izvajala samo od šestih zvečer do šestih zjutraj, v dnevnem času so šle na teren občasno patrolje.

Popoldan je zelo mirno. Oficirji so odšli, vojska je na počitku, jaz pa sedim pod hrastom za mizo in poslušam pokanje orožja kjer potekajo vaje od vasi Korita proti Bileći. Kar naenkrat se je znašel nasproti naše lokacije pokvarjen avto rdeče barve. Tipi, ki se sukajo okrog avta mi niso čisto nič všeč. Povečali smo budnost in pozorno spremljali dogajanje pri avtu.

Sobota, 20. maj 1978

Buden sem bil že ob pol petih. Zunaj je pretežno oblačno. Na cesti Bileća – Tjentište je kar nekaj prometa. Mesec maj je in to je čas sindikalnih in šolskih izletov. Po zajtrku smo se pripravili za premik poveljniškega mesta. Odpeljali smo se bližje Bileći. V bistvo je poveljniško mesto komandanta vzporedno kot potekajo aktivnosti na premičnem logoru. Novo poveljniško mesto je bilo na precej odprtem prostoru, kjer smo bili bolj izpostavljeni soncu. Komandir straže desetenik Mišo ne sprejema nobenih navodil in usmeritev. Nisem se imel namena preganjati s primitivcem iz te čete „indijancev“, ampak sem stopil do komandanta, ga seznanil s problemom in ga prosil naj me razreši dolžnosti, da se vrnem v svojo enoto. Ne pride v poštev, ker te potrebujem tukaj. In tako sem naprej izvajal svojo nalogo. Do doma imam še 12 dni. V vojski sem natanko 436 dni. Popoldan sem bil pred stavbo namestitve. Okrog mene je skakalo nekaj otrok, ki so pasli radovednost. Prihod vojske je za otroke vedno zanimiva. Dobili so Eurokrem in sokove Pingo. Teh artiklov smo imeli vedno nekaj v rezervi. Skozi celoten vojaški rok sem se tega že rahlo preobjedel. Danes je zadnja noč na terenu. Jutri se vračamo v Bilečo.

Nedelja, 21. maj 1978

Zopet se nadaljuje spremenljivo vreme, vendar ne dežuje. Zjutraj sem se še uredil, kolikor je to na terenu možno in pripravil svojo opremo za transport. Poveljniško mesto smo ugasnili in tudi to opremo pripravili za premik. Ni šlo vse gladko, zato smo čakali do dvanajste ure, ko smo končno odrinili. V Bileći je bilo lepo, čeprav smo jo včasih sovražili v dno duše. Kako smo si zaželeli kasarne, naše jedilnice, postelj in temeljitega kopanja. Komandir čete je prišel z vojsko peš in ko me je zagledal v kasarni je že sledila ploha: „Vajdetiču, pa po bogu, gde ti hodaš, da se ja gnjavim sam sa vojskom.“ Dobil je hiter odgovor, da me je on poslal h komandantu bataljona. Nekaj je zaklel v balkanščini in odšel v svojo pisarno. Popoldan sem šel malo do mojega krajana, da mi je povedal, kako je bilo doma za 1. maj. Takoj sem bil dežurni čete. Spat šel šele ob treh zjutraj. Zamenjal me je pitomac desetenik Lukšić.

Ponedeljek, 22. maj 1978

Nadaljeval z dežurstvom, vendar ni bilo naporno. Težiščna naloga pitomcev je bila urejanje opreme in čiščenje orožja. Domov sem napisal še zadnje pismo in kar je bilo najbolj pomembno, da mi pošljejo civilna oblačila po specifikaciji kar sem navedel in denar za potovanje domov. Nekaj malega sem dokupil v Bileći. Popoldan sem se spravil na počitek. Po mene prišel še vodnik Vučkovič, da sva odšla skupaj na večerjo. Po večerji sem šel zopet takoj na spanje.

Torek, 23. maj 1978

Zjutraj nič posebnega. Jutranjo telovadbo smo izvajali kot nekakšni vajenci. Nekam dosti smo tekli, preden smo izvajali razgibalne vaje. Izvršili smo še „smotro“ in pričeli z učnimi urami. Sedim v učilnici in sam sebi sem v napoto.

Zadnji dnevi od 24. maja do 02. junij 1978

Dnevi so se odvijali po dnevnem razporedu z obvezno jutranjo telovadbo in nato učne ure. Pitomce čaka še en izpit. Popoldnevi so bili še bolj suhoparni. Učni program je izpolnjen, ocene po predmetih zaključene. Vsi tisti, ki so imeli kakšno oceno negativno, jim je ta čas prišel še kako prav za učenje in za opravljanje popravnih izpitov. Večinoma imajo skoraj vsi pozitivne ocene, na kar smo jih opozarjali že na samem začetku šolanja, da se splača potruditi in na koncu ni nepotrebnih skrbi.

V soboto 27. in v nedeljo 28. maja sem koristil še zadnja dva izhoda v mesto. Obiskal sem vse točke, kjer sem se zadrževal petnajst mesecev. Pa jih naštejmo še enkrat: dom JNA, bife pri samopostrežni trgovini, hotel Trebišnjica, pri Bosi, Lipa, Lovec, Gradska kafana in Medan. Pri mestnem fotografu smo se med šolanjem slikali in moja slika je fotografinja povečala na A5 format in jo dala v izložbo med druge fotografije. Sedaj ko grem domov jo bom zaprosil, če mi to fotografijo podari, ali jo plačam. Nisem je mogel prepričati, hudiča trmastega. Sto izgovorov je našla, da ne more podirati „izložnog prozora“, a ko smo ji nosili denar, bi podrla tudi svoj atelje za dobro plačilo. Izhod sem vlekel do zadnje minute, vendar sem v kasarno prišel pravočasno. Če sem se držal „propisa“ cel čas, se bom pa še sedaj.

Ponedeljek, 29. maj 1978

Zjutraj smo pripravili materialno in odrinili na Zlatište, kjer so pitomci polagali izpit iz NNG. Polovica voda je polagala izpit do enih popoldne, ko je predavatelj odločil, da bo nadaljeval jutri. Popoldan učne ure v pričakovanju jutrišnjega dne. Vsi, ki so danes naredili izpit že veselo rogovilijo in povzročajo v učilnici nemir. Človek jih razume, saj mi nismo bili nič boljši. To je res veliko olajšanje, ko spraviš vse obveznosti pod streho.

Torek, 30. maj 1978

Zopet smo na Zlatištu in druga polovica polaga izpit. Ob dvanajsti je bilo vse gotovo v zadovoljstvo pitomcev, naju z vodnikom Harijem in predavateljem. Kandidati, ki bodo ostali v Bileći so že določeni. Od Slovencev je to Struna Drago iz Ljubljane. Popoldan je bilo prosto, vendar smo se morali držati v učilnici. Ni bilo dovoljeno pohajkovanje po kasarni, poležavanje po parku in posedanje pred kantino. Novo kantino že finišejo in bo dosti bolj prijazna, prostorna in modernejša s samopostrežnim pultom in nekaj več hladilniki. Jaz je na žalost nisem dočakal.

Sreda, 31. maj 1978

Jutro sončno in toplo. Jutranja telovadba je bila z lahkoto narejena, nato je sledilo čiščenje orožja in kompletiranje priborov pri orožju. Najpogostejše je bil manjkajoči del „pojačnik trzanja“ za PAP, medeninasta kantica za olje, pas za 50 nabojev pri PM M 53 in tudi kakšna čistilna šipka. Ves čas mojega stažiranja sem po poligonih zbiral „najdenčke“ in jih skrbno spravljaj za slabe čase. Največ eksponatov sem dobil na Pustem polju. Tukaj so pastirčki pasli krave in ovce, pa so našli izgubljene dele. Ko mi je pastir prinesel kakšen del, je dobil Eurokrem in sok, ali pa mojo komplet malico (salamo, kruh, sok, ribjo konzervo...) . Drugi dan je imel še več tega, verjetno je prinesel od doma. Kontrolo kompletnosti smo vršila z vodnikom Murčehajičem od pitomca do pitomca in tam kjer je kaj manjkalo, sem velikodušno stvar podaril iz svoje zaloge. Ko smo pregledali cel vod, smo pitomcem rekli naj niti pod razno ne puščajo v „fišekljah“ pojačnikov trzanja, ampak jih naj imajo pri sebi v kaseti. Ravno tako je to veljalo za namerilce PM, da so odstranili iz škatel trakove za strelivo. Če vzamemo kot primer, se je „pojačnik trzanja“ zaračunaval 60 din, to pa je bila mesečna plača pitomca, ko je pričel šolanje. Katastrofa je bila tudi, če si kje zapel za kamen in zlomil ročaj „ašovčiča“. Osebno orožje, skupno oborožitev in opremo je pregledal še komandir voda in poročal komandirju čete o kompletnosti. Cel dan je bil namenjen temu opravilu. Danes sem dobil paket z civilnimi oblačili, poslovni kovček in denar. Bolj veselega dneva si ne morem zamisliti.

Četrtek, 1. junij 1978

Današnji dan je namenjen meni. V skladišče sem odnesel čelado, zimsko svečano in delovno obleko, škornje in letno obleko, ki sva jo menjala s Struna Dragotom. Delovno poligonko, hlače, in čevlje bo jutri razdolžil Struna Drago. Tako sem se dogovoril s skladiščnikom, da mi je podpisal dokument o vračilu. Sedaj je bilo na vrsti samo še zadnje dejanje v komandni stavbi in to potrditev vojaške knjižice in denar za potovanje. Proti koncu delovnega dne sem se pozdravil še z mojimi oficirji, ki so mi zaželeli vse najboljše v civilnem življenju. Našega podporočnika sem pobaral, kdo mu bo sedaj pisal opomnike. Bolj kislo je odgovoril, da bo že poiskal kakšnega vodnika stažista. Namreč ni se mu dalo pisati opomnikov, pa je mene prosil, da sem mu jih pisal. Izpraznil sem še moj predal železne omare v učilnici. Popoldan kantina, večerja in še zadnja noč s trobento na počitek. Dežurnemu sem naročil, da me ob petih zjutraj vrže iz postelje.

Petek, 2. junij 1978

Imel sem tako močan „reisefibr“, da sem se zbudil že ob pol petih. Jutranje urejanje in končno sem se oblekel v civilno obleko. Kar nekam štorasto sem se počutil v prvih minutah. V kovčku sem imel večinoma pisma, listino o „zakletvi“ in en tanek ploščat kamen, ki je bil čisto na vrhu. Najbolj me je skrbelo kako bom pretihotapil iz kasarne dnevnik. Če bi me dobili, bi mi bilo hudičevo vroče. Dnevnik je bil pri dnu kovčka med pismi. Še pozdrav pitomcem, dežurnemu in že sem zapustil stavbo. Do dežurnega šole sem kar poletel, vsaj občutek sem imel takšen. Dežurni me je vprašal, če odhajam domov, me prosil če odprem kovček in ko je zagledal kamen in pisma, se je nasmehnil in rekel, da lahko zaprem. Zaželel mi je srečno pot in že sem brusil pete proti Radojkini kući, kjer je bilo stražarsko mesto številka dve. Stražar mi je odprl „kapijo“ in odšel sem v mesto na avtobusno postajo. Po 448 dneh sem zapustil ŠROP. Avtobus je prišel po voznem redu in že smo brzeli mimo kasarne proti Trebinju. V Dubrovniku sem šel na letališki avtobus za Čilipe. Na letališču sem se prijavil za let do Zagreba, ker letala za Ljubljano ni bilo. Ob uri sem se vkrcal na DC – 10 in po petdesetih minutah smo že pristajali na letališče Pleso v Zagrebu. Kako lepo je bilo gledati pred Zagrebom zorane njive in zeleno pokrajino po kateri se je vila reka Sava. Iz Zagreba sem z avtobusom odpotoval do Novega mesta, od tu pa za Kočevje. Ujel sem naš avtobus in se s staro „bando“, ki je šla iz dela odpeljal do doma.

KONEC